

21 Οκτωβρίου 2015

Ο ευφυής Ιερομόναχος Γρηγόριος (από τους Κρασιάδες της Προβάτας) (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρασιάς) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

[/ Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1LWudcC>]

Γρήγορα μαθεύτηκε στο Όρος ότι ο γέροντας Κωνσταντίνος με τα δύο ανήλικα παιδιά του είχαν εγκατασταθεί μόνιμα στον παπα-Ιγνατίου στην Προβάτα. Το έμαθε και ο ηγούμενος της Μονής Καρακάλου Κοδράτος, ο οποίος τους επισκέφθηκε αρκετές φορές για πνευματικές συζητήσεις. Ο ίδιος έλεγε επανειλημμένα στον παπα-Ιγνατίο να κάνει μοναχό τον Κωνσταντίνο και ότι αυτός θα διάβαζε το μυστήριο της κουράς του. Πράγματι το έτος 1929, στις 16 του Μάη, εκάρη μοναχός ο Κωνσταντίνος, μετωνομασθείς σε μοναχό Θεόδωρο. Την ακολουθία ετέλεσε ο ηγούμενος Κοδράτος. Αλλά τον Μάη του ιδίου έτους ο π. Θεόδωρος αρρώστησε και στις 2 Ιουνίου του 1929 κοιμήθηκε. Από τότε ο παπα-Κοδράτος συμπαρίστατο ακόμη περισσότερο στους μικρούς Μάρκο και Χριστοφόρο.

Στις 3 Μαρτίου του 1930, Β΄ Κυριακή των Νηστειών, εκάρη μοναχός ο δεκαοκτάχρονος τότε Μάρκος, μετωνομασθείς σε μοναχό Γρηγόριο. Η πνευματική του εξέλιξη (συνοδευομένη από νηστεία-αγρυπνία-προσευχή και πλείον τούτων ελεημοσύνη) ήταν ραγδαία, ομοίως δε και η χειρωνακτική του τέχνη. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να γίνει αποδεκτός από όλους όσους τον γνώριζαν, να τον εκτιμούν, να τον συμπαθούν και να τον αγαπούν εν Χριστώ. Και επειδή δεν είναι δυνατόν να κρυφτεί το φως, δεν άργησε μετά παρέλευση τριών ετών, στις 29 Μαΐου του 1933, Κυριακή των Αγίων Πάντων, να χειροτονηθεί ιεροδιάκονος από τον Μιλητουπόλεως Ιερόθεο, που τότε εφησύχαζε στον Μυλοπόταμο. Γνωρίζοντας πολύ καλά τις βαρείες υποχρεώσεις του νέου αξιώματος της Ιερουργίας, τόσο πιστά υπηρέτησε αυτό, που σε τρία μόνο έτη λειτούργησε 422 φορές. Κοιμόταν πολύ λίγο, για να μπορεί να είναι στις απαιτήσεις του αγγελικού σχήματος άριστος, χωρίς να παραμελεί και την τέχνη του σιδηρουργού, διότι από αυτήν έπρεπε να εξοικονομεί χρήματα για τα μεγάλα πλέον έξοδα του κελλιού του.

Το 1935, σε ηλικία 18 ετών εκάρη μοναχός και ο Χριστοφόρος μετωνομασθείς σε Καλλίνικο μοναχό.

Ο διακο-Γρηγόριος, επειδή στην αγιορειτική τέχνη του μολυβδοσκεπαστού ήταν μοναδικός, πιεζόταν από πολλά μοναστήρια να αναλάβει εργασίες πολύπλοκες και επισκευές δύσκολες. Για να διευκολύνει το έργο του, αποφάσισε το 1936 και έκανε ένα εργαστήριο σιδηρουργίας στην Προβάτα. Έτσι η ζωή του πλέον ήταν Εκκλησία, μηχανουργείο και κάποια Μονή, όπου δούλευε. Εργάστηκε σχεδόν σε όλα τα μοναστήρια, τα οποία έστελναν οδηγό με ζώο και τον έπαιρναν από το κελλί του για να διευκολύνουν την μεταφορά του και να εξασφαλίσουν την γρήγορη

μετάβασή του. Σκέπασε με μολύβι αναρίθμητους τρούλους αγιορείτικων Εκκλησιών, έφτιαξε κάγκελα μοναδικής ομορφιάς και τέχνης, αστράχες με κεντητά γυρίσματα και άλλα πολλά. Κατάφερε να παντρέψει, την μικρασιατική πρωτοποριακή τέχνη με την αγιορείτικη φιλοσοφία και να κατασκευάσει πρωτόγνωρα για την εποχή του καλλιτεχνήματα, τα οποία και καθιερώθηκαν σε ολόκληρο το Όρος.

Το έτος 1940 το μικρό εργαστήρι, που είχε φτιάξει αρχικά με την βοήθεια του μοναχού Θεόδωρου (κατά σάρκα πατέρα του), αναγκάστηκε να το εκσυγχρονίσει και να το αξιοποιήσει με όσα του επέτρεπαν τα πενιχρά οικονομικά του, για να μπορεί κάπως να ανταπεξέρχεται στις νέες προκλήσεις και απαιτήσεις. Πανέξυπνος, διορατικός και εφευρετικός όπως ήτανε, ζήτησε ευλογία από τον Γέροντά του Ιγνάτιο και διορία τριών μηνών, για να φτιάξει ένα όχημα. Επινόησε και κατασκεύασε ένα αυτοκίνητο, το οποίο έφερε πάνω του ένα αυτόματο πυροβόλο όπλο, κινούμενο δεξιά-αριστερά σε 180 μοίρες, και ήταν έτοιμος να το στείλει στην έκθεση της Θεσσαλονίκης. Στο τελωνείο όμως της Δάφνης του απηγόρευσαν την έξοδο του οχήματος, και μάλιστα ο Διοικητής, αφού το σφράγισε, με συνοδεία λιμενικών το έστειλε στο Γ΄ Σώμα Στρατού. Το γεγονός αυτό δημοσιεύθηκε και στις εφημερίδες της εποχής «Βραδυνή» και «Μακεδονία». Ο διακο- Γρηγόρης ήλπιζε ότι με την αποστολή του μηχανήματος στην έκθεση θα έβγαζε κάποια χρήματα για να αγοράσει εργαλεία και σύγχρονα μηχανήματα, αλλά το όνειρό του δεν πραγματοποιήθηκε και γι' αυτό λυπήθηκε πολύ.

Όλες τις εργασίες τις έκανε με φόβο Θεού, όπως έλεγε, και συμβούλευε και τους άλλους έτσι να κάνουν, και πολύ να επιμελούνται, ώστε να γίνει η δουλειά πολύ καλή, για να μένει πολλά χρόνια. Πάντα πριν ξεκινήσει από το σπίτι έκανε τον σταυρό του και έλεγε το Απολυτίκιο των Αγίων Σιδεράδων (αγίου Αλεξάνδρου, αγίου Αλφειού και αγίου Ζωσίμου). Μάλιστα καθιέρωσαν και εορτή των Αγίων Σιδεράδων στο Κελλί τους από το 1936, τότε που πρωτόάνοιξε το εργαστήριο σιδηρουργίας στην Προβάτα. Έκαναν Εικόνα των Αγίων και Ακολουθία, και τελούσαν Πανήγυρη στις 28 Σεπτεμβρίου, που είναι η μνήμη τους.

Ο αγαθός στην καρδιά και τον νού διακο-Γρηγόριος με την εν Χριστώ ζωή του και την μεγάλη του ελεημοσύνη για άλλη μια φορά βραβεύτηκε από τον Κύριο, που φώτισε τους σοφούς Γεροντάδες του Όρους, ώστε την 19η Οκτωβρίου του 1942, ημέρα Κυριακή, ήχος πλ. β΄, εωθινόν Α΄, να τον χειροτονήσουν Πρεσβύτερο. Την χειροτονία ετέλεσε και πάλι ο άγιος Μιλητουπόλεως Ιερόθεος. Όσο ανέβαινε την σκάλα της εκκλησιαστικής ιεραρχίας, τόσο προόδευε στην ταπείνωση και την ακτημοσύνη. Ο ομολογητής και αγωνιστής της Ορθοδοξίας -και όπως συνήθιζε να λέει «στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου»- αύξησε τις ολονυχτίες του, τις

νηστείες, τις προσευχές και την ελεημοσύνη, με αποτέλεσμα πολλές φορές όσα έβγαζε από τις εργασίες να φθάνουν μόνο για βοήθεια στους φτωχούς. Ανέδειξε το μικρό Μονύδριό τους σε ιερό προσκύνημα, παράδειγμα προς μίμηση για τους μοναχούς, ενώ ανέπαυσε και ενίσχυσε εκατοντάδες λαϊκούς, που ζητούσαν να ωφεληθούν από τον πνευματικό του εξοπλισμό.

[Συνεχίζεται]